

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1716201603
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1716201603.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: K. Z., Z.. XX.XX.XXXX, B. Š. XXX/XX, V., o zaplatenie 5.868,19 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 11. septembra 2018 č. k. 39C 92/2016-46 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti **p o t v r d z u j e.**

V napadnutej časti o nároku žalobu na náhradu trov prvoinstančného konania v rozsahu 44,56 % rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í** tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Žalovaný **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.147,60 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 6.140,65 eur od 23.10.2015 do zaplatenia, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 44,56%, všetko titulom dlhu žalovaného zo zmluvy o úvere.

2. Po vykonanom dokazovaní skutkovo ustálil, že žalobca ako banka na strane jednej uzavrel so žalovaným, ako klientom na strane druhej, podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a zákona o spotrebiteľských úveroch dňa 17.12.2014 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXX, v zmysle ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 6.000,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 120 anuitných mesačných splátkach vo výške 93,66 eur splatných vždy ku 20. dňu v mesiaci, s konečnou splatnosťou úveru dňa 20.12.2024. Splátky mali byť splácané inkasom z osobného účtu klienta v banke, prípadne príkazom na úhradu v prospech inkasného účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX. Úroková sadzba bola v zmluve dojednaná na 13,90 % p.a., RPMN úveru činila 16,59 %. Poplatok za poistenie schopnosti splácať úver bol v zmluve dohodnutý vo výške 2,29 eur mesačne. Upomienkou zo dňa 24.8.2015 vyzval žalobca žalovaného k úhrade omeškaných splátok úveru vo výške 218,41 eur v lehote do 29.8.2015. Výzvou zo dňa 22.10.2015 žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť celého úveru a vyzval žalovaného k úhrade dlžnej čiastky v sume 6207,60 eur najneskôr do 1.11.2015. Žalovaný na túto výzvu nereagoval.

3. Žalobou uplatnený nárok a zistený skutkový stav právne posúdil podľa § 262 ods. 1 ObZ, § 261 ods. 3 písm. d) a e), ods. 6 ObZ, § 497 ObZ, § 330 ods. 2 ObZ, § 566 ods. 2 OZ, § 365 prvá veta ObZ, § 369 ods. 1 ObZ, § 506 ObZ a § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č.

87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ v znení neskorších predpisov, keď dospel k záveru, že žalobou uplatnený procesný nárok je čiastočne dôvodný. Pokiaľ ide o časť procesného nároku uplatneného titulom zmluvy o úvere mal za nepochybné, že na základe písomnej úverovej zmluvy bol žalovaný povinný vrátiť žalobcovi poskytnutú sumu istiny úveru (6.000 eur) i s dohodnutým úrokom (13,90% p.a.). Žalovaný mal úver splácať v 120 anuitných mesačných splátkach splatných vždy k 20. dňu mesiaca, pričom pokiaľ si žalovaný svoju povinnosť naplnil riadne a včas a žalobcovi neuhradil splatnú splátku úveru po dobu viac ako tri mesiace, mohol žalobca vyhlásiť úver za predčasne splatný. Vyhodnotil, že ku dňu predčasnej splatnosti úveru (22.10.2015) dlhoval žalovaný žalobcovi na istine úveru sumu vo výške 5868,19 eur, na úrokoch z úveru dlhoval sumu vo výške 272,46 eur, na poplatkoch z poistenia dlhoval sumu vo výške 4,58 eur a na úrokoch z omeškania dlhoval sumu vo výške 2,37 eur. Zaujmal názor, že pokiaľ žalovaný tieto sumy žalobcovi v lehote splatnosti neuhradil, dostal sa dňa 23.10.2015 do omeškania s plnením peňažného dlhu a žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. Za dôvodný teda vyhodnotil nárok žalobcu na zaplatenie istiny úveru (5868,19 eur), úrokov z úveru (272,46 eur), poplatku za poistenie úveru (4,58 eur) a úrokov z omeškania (2,37 eur) do dátumu predčasnej splatnosti úveru. Vyslovil, že žalovaný bol s plnením istiny úveru a úrokov z úveru vyčíslených do dátumu predčasnej splatnosti úveru v omeškaní od 23.10.2015, preto za dôvodný vyhodnotil aj nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania z dlžných súm istiny úveru (5868,19 eur) a úrokov z úveru (272,46 eur) od 23.10.2015 do zaplatenia. Pokiaľ išlo o žalobcom uplatňované úroky z omeškania z nezaplatennej sumy istiny úveru a úrokov z úveru, súd prvej inštancie žalobcovi priznal úroky z omeškania v ním uplatnenej výške 5,00 % ročne, hoci omeškanie žalovaného s plnením peňažného dlhu nastalo dňa 23.10.2015, kedy podzákonny právny predpis stanovoval, že výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (0,05%). Uviedol, že v zmysle zásady rímskeho práva *iudex ne eat ultra petita partium* nemohol prekročiť žalobný petit a priznať žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5,05% p.a. V ďalšej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol ako nedôvodnú, nakoľko dospel k záveru, že žalobcovi nevznikol nárok na zmluvne dohodnuté úroky vo výške 13,90 % ročne z uplatnenej sumy istiny v žalobcom uplatnenom rozsahu (od 23.10.2015 do zaplatenia), majúc za to, že z platnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere mohol žalobca oprávnenne požadovať zmluvne dohodnutý úrok vo výške 13,90 % ročne len do termínu predčasnej splatnosti úveru dňa 22.10.2015 (ktorý mu bol aj priznaný) a nie aj po tejto dobe. Vychádzal z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.9.2012, v zmysle ktorého Ústavný súd SR pripustil názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (R 59/1998, 4Obo 143/1998). Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p. a čiastočne úspešnému žalobcovi priznal čiastočný nárok na náhradu trov konania. Pri výpočte výšky čistého úspechu žalobcu v spore zohľadnil výšku žalobcom uplatňovanej sumy ku dňu vyhlásenia rozsudku oproti výške žalobcovi priznanej sumy. Žalobca ku dňu vyhlásenia rozsudku požadoval spolu s uplatňovaným 13,90%-ným úrokom zaplatenie sumy vo výške 8505,24 eur (13,90% z 5868,19 eur od 23.10.2015 do 11.9.2018=2357,64 eur), bol teda v spore úspešný vo výške 72,28 % a žalovaný bol v spore úspešný vo výške 27,72 %, čistý úspech žalobcu vyčíslil vo výške 44,56 %, ktorým percentom súd prvej inštancie vyjadril rozsah nároku na náhradu trov konania priznaného žalobcovi.

5. Proti tomuto rozsudku podal v rozsahu jeho zamietajúcej časti a v časti o nároku na náhradu trov konania riadne a včas odvolanie žalobca a žiadal ho v tomto rozsahu zmeniť a jeho žalobe vyhovieť v celosti. Nestotožnil sa s právnou argumentáciou súdu prvej inštancie a mal za to, že mu patrí zmluvný úrok aj po predčasnom zosplatnení úveru. Vychádzal z ust. § 502 ods. 1 ObZ a z ust. § 503 ods. 3 ObZ, s tým, že dlžník je povinný platiť úroky do vrátenia peňažných prostriedkov. Poukázal na dispozitívnosť týchto ustanovení. Vyjadril názor, že pri omeškaní dlžníka má veriteľ nárok aj na zmluvný úrok a aj na úrok z omeškania. Tiež vychádzal z ust. § 497 ObZ, majúc za to, že obsahom záväzkového vzťahu je vrátiť veriteľovi poskytnuté peňažné prostriedky aj s úrokmi. Podľa neho na nárok na úrok nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré zakladá vznik nových sankčných nárokov popri nárokoch zmluvných. Do pozornosti dal rôzne súdne rozhodnutia všeobecných súdov SR podporujúce jeho právnú argumentáciu. V ich zmysle oznámenie veriteľa o splatnosti celého dlhu alebo odstúpenie od úverovej

zmluvy nevyučujú, aby bol dlžník pri omeškaní s vrátením úveru povinný platiť úroky z úveru, ktoré predstavujú cenu -odplatu za prenechanie peňažných prostriedkov na ich používanie (nie odplatu podľa ust. § 499 ObZ za dohodnutie záväzku poskytnúť úver) a aj úroky z omeškania, ktoré sú sankciou za porušenie povinnosti zaplatiť dlh riadne a včas. Vyjadril názor, že zosplatnením úveru sa nedostal do výhodnejšieho postavenia. Na úrok z omeškania má nárok i bez zmluvného dojednanja. Oba úroky tak podľa neho môžu byť požadované vedľa seba. Uviedol, že v zmysle návrhu zákona neskôr prijatého pod č. 106/2014 Z.z. z roku 2013, ktorým sa mal meniť a dopĺňať OZ, a to v zmysle jeho ust. 1, sa malo ust. § 53 ods. 9 OZ doplniť o vetu: Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa ust. § 565 Navrhovaná úprava však nebola prijatá. Namietal správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie pokiaľ ide o nárok na náhradu trov konania, s tým, že úroky tvoria len príslušenstvo požadovanej istiny a nemali ovplyvniť jeho úspech alebo neúspech v konaní.

6. Ďalšie písomné podania v rámci odvolacieho konania podané neboli.

7. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec podľa § 378 ods. 1, § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti zamietajúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie nie je dôvodné. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav vecí, keď vykonal dokazovanie správnym smerom a v rozsahu potrebnom pre posúdenie opodstatnenosti tejto časti žaloby a výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil. Svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). Odvolací súd sa s jeho právnym záverom o nedôvodnosti nároku na úroky z úveru po jeho zosplatnení stotožňuje a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP). V odvolaní uvádzané argumenty nie sú spôsobilé privediť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver o nedôvodnosti tejto časti nároku žalobcu uplatneného žalobou.

8. Vychádzajúc z rozsahu a najmä z dôvodov podaného odvolania žalobcu, úlohou odvolacieho súdu v rámci prieskumu správnosti rozhodnutia vydaného v posudzovanej veci bolo právne posúdenie otázky, či banka ako veriteľ v zmluvnom vzťahu s dlžníkom, ktorému poskytla spotrebiteľský úver za dohodnutý úrok, má na tento úrok nárok aj po využití svojho práva na zosplatnenie úveru z dôvodov porušenia zmluvných povinností dlžníkom, keď zistený skutkový stav súdom prvej inštancie medzi stranami sporný nebol a žalobca jeho ustálenie súdom prvej inštancie v rámci podaného odvolania nenamietal.

9. Práve vzhľadom na výkladové rozdiely v právoplatných rozhodnutiach všeobecných súdov SR a aj jednotlivých senátov Krajského súdu v Bratislave k otázke platenia zmluvných úrokov z úveru po zosplatnení spotrebiteľského úveru Občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Bratislave na svojom rokovaní dňa 20.02.2019 v zmysle ust. § 17 ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov prijalo Stanovisko č. 1/2019, podľa ktorého v prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.

10. Občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Bratislave pre účely prijatia uvedeného stanoviska vychádzalo okrem iného najmä z odôvodnenia rozsudku vydaného Krajským súdom v Bratislave dňa 28. marca 2018 vo veci sp. zn. 6Co 56/2018, podľa ktorého sa odvolací súd v danej veci v celom rozsahu stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že za obdobie po zosplatnení úveru žalobcovi (Prima banka Slovensko, a.s.) už zmluvný úrok vo výške 17,90 % z nezaplatennej istiny vo výške 3.044,98 eur neprináleží. V tomto smere odvolací súd v danom konaní poukázal na to, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný

stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdieli spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval, ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Odvolací súd v danom prípade takýto stav v žiadnom prípade nepripustil, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše odvolací súd takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav, v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa však neponíma v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov. Uvedenou úvahou sa odvolací súd prirodzene dostal aj v poradí k ďalšiemu zásadnému záveru, spočívajúcemu v skutočnosti, že keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navyšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru, tak sa s protiprávnym stavom prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nar. vl. alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014, IV.ÚS 476/2012).

11. Z obsahu odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave vo veci so sp. zn. 6Co56/2018, ktorý sa stal hlavným podkladom pre účely prijatia svojho stanoviska občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Bratislave vychádzalo, je zrejmé, že je založené na zhodnom právnom posúdení otázky nároku veriteľa na zmluvné úroky po zosplatnení úveru so súdom prvej inštancie v preskúmvanej veci. Na toto rozhodnutie tak nadviazalo i vyššie uvedené stanovisko Občianskoprávneho kolégia KS v Bratislave a rovnako ako súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vychádzalo z rozhodnutia Ústavného súdu SR (sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.9.2012), podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do zosplatnenia dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. V danej veci odvolací súd vyjadril názor, že veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu

v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi ich účastníkmi.

12. Práve pre zhodnosť právnej argumentácie v preskúmvanej veci s právnou argumentáciou uvedenou v rozsudku Krajského súdu v Bratislave vydaného vo veci so sp. zn. 6Co56/2018, z ktorého pre účely prijatia Stanoviska č. 1/2019 vychádzalo i občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Bratislave na svojom rokovaní dňa 20.02.2019, keď i preskúmvanú vec prejednávajúci senát na tomto rokovaní kolégia hlasoval za jeho prijatie, niet aktuálne žiadneho rozumného individuálneho dôvodu na odklon od tohto prijatého stanoviska v preskúmvanej veci.

13. So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. Vo vzťahu k napadnutej časti o nároku žalobcu na náhradu trov konania v rozsahu 44,56% však odvolací súd zaujal názor, že súd prvej inštancie úspech a neúspech žalobcu v prvoinštančnom konaní nesprávne právne posúdil, keď pre účely tohto právneho posúdenia nevychádzal len zo žalobcom uplatnenej istiny, v konaní o ktorej bol žalobca v plnom rozsahu úspešný, ale nesprávne právne pre účely posúdenia jeho úspechu v konaní vzal zreteľ na jeho neúspech v konaní v časti ohľadom zmluvného úroku, ktorý však podľa ust. § 121 ods. 3 OZ tvorí len príslušenstvo žalovanej pohľadávky a netvoril samostatný predmet konania a v zmysle vymedzeného petitu žaloby ani jeho samostatnú časť na základe samostatného právneho titulu. Uvedené vyplýva aj zo samotného predmetu sporu uvedeného v záhlaví preskúmvaného rozsudku, v porovnaní s jeho výrokom. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o nároku žalobcu na náhradu trov prvoinštančného konania zmenil podľa ust. § 388 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100%, keďže žalobca bol v konaní o uplatnenej istine úspešný v plnom rozsahu.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech žalovaného v odvolacom konaní, ktorému však tento nárok nepriznal, keďže mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

16. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).